

Úton, sehová

Életem a semmi felé tart, megfontolt és nyugodt mozdulatokkal, megszokott egykedvűséggel, az ünnepélyesség legapróbb jelei nélkül. Megszokottá vált számára ugyanis a semmiben feloldódás kikerülhetetlen távlata, mind nagyobb körökben rendeződtek napjaim köré a tüneményvilág diszletei, az egyre pompázatosabb és komorabb installációk, egyre nagyobb gyűrűkbe rendeződött el bennem a halál, a nyugalom álma, a legvalósabb és leghatártalanabb kiterjedés.

Önkéntelen készülődés volt ehhez eddigi létezésem, környezetem, világban bolyongásom. Már ezt is tudom.

Kezdődött egy alföldi nagyobbacska községgel, Abony volt a neve. Abony a gyermekkorom. Vidék. Gyermekkorom a vidék. Ahogy az ember létezésének gyermekora a vidék, az értékek és mozgások természetközelsége, a melegség testközelsége, a naivságból felállított, de a megfigyelések kontúrjaival meg erősített világkép hullámzó, földszagú színpada.

Kamaszkoromhoz már egy várost, vidéki kisvárost rendelt a véletlen vagy a szerencse — ahogy az emberi közösségek kamaszkora is ilyen kisvárosokban alakította ki a maga kereteit, rajzolta meg a lehetőségeit. Lusta fények görögtek itt az első lányok és kitelt húsú asszonyok reszkető hátán, nagy szándékok horgadtak fel és hamvadtak el különösebb következmények és bánatok nélkül, egyszerűnek és elérhetőnek tündek fel a horizont paravánjai.

Ifjúságom már egy igazi, de még mindig vidéki nagyvárosban talált magára, melyben jól összetalálkoztak a távlatok és a bűnök, megbédretek az elszánások és elkezdődtek a földadások, a megfutamodások. Szegeden éltem ekkor, személyiségem autonómiájának megszerzése, megszervezése, megőrzése, elvesztése, feloldódása határán. A sebesülések és vadászatok ideje ez már, vonzott a messzeség és tartottak a fölkinált gyönyörök, a könnyedén megszerezhető és megtartható hírnév, a fontosnak vélt és elégedettségre okot adó népszerűség. Ez a pont az, ahol még arányban marad lehetőség és megvalósítás, méret és igény, szükséglet és kínálat, elképzelés és realitás, görcs és feloldódás. És, de feltűnik ugyanekkor a derengés peremén, halovány leheletét előreküldi a semmi. A nagyváros, a főváros, a világváros hát ennek a semminek a hadüzenetével fogadott, nem voltam már senkié és nem volt már semmi sem az enyém, az utcán nem köszöntek rám, a parkokban nem az én karolásom melegét őrizték a padok, minden addigra kialakított, megharcolt, megszenvedett fontosságom és szerepem feloldódott a nagy és szürke, értéktelen, mert arctalan, és csak az emésztéshez hozzászervezett masszában. A körök, mert beláthatatlan nagyokká tágultak köröttem, befelé rágtam a lelkemben magamat, még nem sejtve, hogy lehet, lesz egy pont, amelyet túlhaladva az ember léte átzuhan a túloldalra.

Nincs innen visszaút, és előre sincsenek ösvények, a nagyváros az emberi földi lét végső határának a szimbóluma, megélve a fölismert vereség tartománya.

És lám, egyszerre megértem, nem a gyermekkor, a kamaszkor, az ifjúság színhelyeivel, nem a vidékkel, nem is a nagyváros, a felnőttkor arányokat kereső és keverő, méreteket létrehozó és elvétő, tüneményeket elfogadó és azok

semmis létét felismerő színhelyeivel, időtartományaival folytatok párbeszédet, hanem a jövőmmel, a semmivel, a még legnagyobb földi létezővel, az ócéánnal.

Allok a partjain, járok a hullámai között, és elmondom, amit még el lehet mondani földi útjaim közben. Mert a nála nagyobb, őszintébb és a legteljesebb megtisztulást hozó, derűsen és nagy fényességgel várakozó ég nem fogadja be a földi szavakat.

Messziről jöttem, s már csak arasznyira tőlem a semmi. Arasznyi még az életem. Messzi és teljes létezésnyi.

PINTÉR LAJOS

Estvéli ének

Szeretem e békés esti tájat, mikor
cinke-csapat portyáz a fák között,
fűzfára száll le, kérgét csipedi.
Mikor elvonul már tájunkról sok szónok
s csak az marad, ki mestere a szónak.
Inga-óra jár bent, most is hallod:
felet üt.
Egy régi költő ballagdál a holdban,
a holt, a volt s a hold
pár csendülő szót egymással összekoccant,
távolból így üzen.
Ilyenkor jó a csillagásznak,
távcsöve tört tükrén nézni hideg űrt,
s csillag-távolból bárki visszakéml:
láthatja íme itt
emberfejekkel lapdázó hadait.
Mentha-teát vagy dárzseling-teát
jó lenne inni formás poharakból,
jó lenne most e békés esti órán,
mikor az inga-óra épp
felet üt felettünk.
De összetört a készlet,
csupa szilánk a szobánk, a világ.
Hirosima árnyképe után és
Auschwitz haj-hegyei után és
Katyn erdőzúgása után és
Don-kanyar után és régtől már
Mohács után és Madéfalva fájdalma után
mondd,
verset írni lehet-e még?